

TYTTÖNÄ

Candace Bushnell

Tammi

OLEMISEN

Katie Cotugno

SÄÄNNÖT

TYTTÖNÄ

Candace Bushnell

OLEMISEN

Katie Cotugno

~~SAÄNNÖT~~

Tammi / Helsinki

Alkuteos: Rules for Being a Girl

Copyright © 2020 by Candace Bushnell and Katie Cotugno

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Suomenkielinen laitos © Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-1984-4

Painettu EU:ssa

*Suloiselle ja sähkökälle ystävälleni
Jeanine Peplerille*

C. B.

*Tyttövauva Colleranille,
joka asui vatsassani,
kun kirjoitin tätä kirjaa.*

K. C.

1

”Ja siinä”, herra Beckett painottaa, ”oli tarina siitä, kuinka Hemingwaysta ja Fitzgeraldista tuli 1900-luvun kirjallisuuspiirien kuuluisimmat ystävät ja vihamiehet”. On äidinkielen syventävän kurssin aamupäivätunti, ja opettaja nojailee työpöytänsä nilkat ristittyinä ja tummat silmät loistaen. ”Mutta jos nyt ihan totta puhutaan, siitä ei varmaan ole hyötyä ylioppilaskirjoituksissa, koska tietojanne tuskin testataan sata vuotta vanhoista kustannusalan juoruista. Pitäkää juttu silti ässäni hihassanne, niin voitte kertoa sitä juhlissa ja häikäistä ystävänne.” Hän virnistää, nousee seisomaan ja vetäisee valko-taulutussin tummansinisten chinojensa takataskusta.

”No niin”, hän sanoo, ”mennäänpä sitten läksyihin.”

Koko luokka voihtaisee kuorossa, mutta Bex – kuten me häntä kutsumme – huitaisee kädellään kuin olisimme kamalia ruiuttajia, ja antaa sitten kotitehtäväksemme lukea seuraavaksi päiväksi ensimmäiset neljäkymmentä sivua romaanista *Jäähyväiset aseille*.

”Ei siihen kauan mene”, hän lupaa ja pyörittelee tussia sormissaan kuin korttipakalla tempuileva taikuri. ”Hemingwayssa on se mahtava juttu – ja tämä on vain yksi monista, mutta jutellaan muista huomenna – ettei hän käytä pitkiä ja hankalia sanoja.”

”Hyvä niin”, tokaisee Gray Kendall, pitkänhuiskea lacrossenpelaaja, joka aloitti koulussamme vasta syyskuussa. Hän lojuu tuolissaan pari riviä takanani, ja hänen poskessaan käväisee hymykuoppa. ”En käytä minäkään.”

Lopulta kellonsoitto päättää tunnin, ja kaikki lähtevät laahustamaan ovea kohti. Tuolinjalat kirskuvat linoleumilattiaa vasten, ja ruokalasta leijailee käytävään kanapatongin tuoksu.

”Mennäänkö?” kysyn Chloelta, kun pysähdyn eturivin kohdalle hänen pulpettinsa viereen. Hänellä on samaa tuttua huulipunaa kuin aina ja isot hipsterilasit, ja hänen hiuksensa laskeutuvat pehmeinä kullanvaaleina laineina hänen olkapäilleen. Hänen koulupukunsa paidan kaulukseen on kiinnitetty pieni, vaaleanpunainen flamingopinssi.

”Mmm”, hän mutisee vilkaisten olkani yli luokan eteen, missä Bex pyyhkii valkotaulua hienopiirteiset hartiat harmaan kashmirneuleen alla liikahdellen.

Kohotan kulmakarvojani Chloen häpeilemättömälle töllistelylle, ja hän vastaa eleeseeni irvistyksellä.

”Joo.”

”Okei. Hyvä.” Nyökkään hänelle liioitellusti ja heilautan repun olalleni. Olemme jo menossa, kun Bex nostaa katseensa.

”Ai niin, Marin”, hän sanoo ja pudistaa päätään syyllisen näköisenä. ”Usko tai älä, onnistuin taas unohtamaan sen kirjan. Mutta huomenna tuon sen varmasti.”

”Heh! Ei hätää”, totean hymyillen.

Bex on jo parin viikon ajan luvannut lainata minulle Franzenin romaanin *Muutoksia*, josta uskoo minun pitävän, mutta unohtaa aina ottaa sen mukaan.

”Tuo kun ehdit. Eipä minulla edes olisi pahemmin aikaa lukea mitään ihan vain hivin vuoksi.”

”Tiedetään.” Bex hymyilee ilkikurisesti. ”Teillä pitää kaikilla niin kiirettä, kun postaillette unboxing-videoita YouTube-kana-

villenne, tai mitä ihmettä te vapaa-ajallanne teettekään.”

Suuni loksahaa auki. ”No ei ainakaan tuota!” sanon, vaikka kehoni läpi kulkee mukavan lämmen aalto. ”Pikemminkin hau- taudumme äikän läksyihin.”

”Niin varmaan”, Bex sanoo mutta hymyilee. ”Häipykääs nyt luokastani. Minulla on ruokatunnin valvontavuoro, nähdään siellä.”

”Onnenpekka”, Chloe kiusoittelee.

”Sanopa muuta.” Bex virnistää, laskee taulupyöhykimen teli- neeseen ja kuivaa kätensä housuntakamukseensa. ”Vitsaillette kustannuksellani, mutta ihan suotta, sillä olen aivan tohkeissani kanapatonkipäivistä. No, menkää jo.”

Bridgewaterin lukion ruokala on itse asiassa juhla- ja jump- pasalin yhdistelmä, jossa on esiintymislava toisessa päässä sekä taittopöydät, jotka karrätään varastoon liikuntatuntien ajaksi. Meidän pöytämme on jo melko täynnä, kun minä ja Chloe saavumme paikalle. Siinä istuu muita abeja äskeiseltä Bexin tunnilta sekä lacrossepoikia, eli sama jokseenkin sekalainen sakk, jonka kanssa olemme hengailleet siitä lähtien, kun aloin seurustella Jacobin kanssa.

”Moi, muru”, Jacob sanoo ja nipistää minua kyljestä. ”Miten menee?”

”Tsekkasitko, ettei Marin ole lihonut?” hänen kaverinsa Joey murjaisee ja kurottautuu samalla minua kohti kuin aikoisi itse- kin vähän puristaa.

Teen pikaisen väistöliikkeen ja näytän hänelle keskisormea silmiäni muljauttaen. ”Haista home, Joey.” Sitten tönäisen Jaco- bia olkapäähän: ”Voisitko edes yrittää puolustaa kunniaani?”

”Kuulit kyllä, mitä neiti sanoi”, Jacob tokaisee, mikä nyt ei ole kummoinenkaan kunnianpuolustus, mutta sitten hän vetää minut syliinsä ja pussaa poskeani, ja unohdan hetkeksi ärtymyk- seni. Jacob ja minä olemme seurustelleet siitä asti, kun istuimme

viime keväänä historiantunnilla vierekkäin ja opettaja yhdisti meidät pariaksi kurssin lopputyötä varten. Toivoin paria, joka antaisi minun pomottaa itseään ja hoitaa meille molemmille kiitettävät, mikä on ollut strategiani ryhmätöissä oikeastaan niin pitkään kuin olen sellaisiin osallistunut, mutta yllättäen Jacobilla olikin oikeasti mielipiteitä siitä, mitä primäärilähteitä meidän kannattaisi käyttää esseessämme, joka käsitteli sisällissotaan johtaneita sosiaalireformeja. Riitelimme kaksi kokonaista viikkoa ennen kuin yhteistyömme alkoi sujua. Kun sitten saimme kiitettävän, Jacob nosti minut ilmaan ja pyöritti minua ympäri koko luokan edessä.

Nyt istun tuolilleni, kaivan kalkkunapatongin repustani ja nyökkään Dean Shepherdille, joka laskee tarjottimensa Chloen viereen. He osallistuivat yhdessä tanssiaisiin aiemmin syksyllä, eikä Dean ole sen jälkeen peitelty kiinnostustaan Chloen deitailuun.

”Oletko menossa Emily Ceraton bileisiin perjantaina?” Dean kysyy, poksauttaa auki Dr Pepper -pullonsa ja tarjoaa ensimmäistä hörppyä Chloelle.

Chloe kohauttaa olkapäitään ja kuorii keskittyneesti klemeniänsä. ”Kävihän se mielessä”, hän myöntää. ”Menetkö sinä?”

Deanin vastaus menee minulta ohi – samoin kuin Joeyn sitä seuraava turhanpäiväinen monologi siitä, kuinka kuumia Emily ja muut tanssijoukkueen tytöt ovat. Huomaan nimittäin, että Bex istua nököttää salin päässä näyttämön laidalla vieressään uusi, syyskuussa aloittanut biologian opettaja neiti Klein. Hän on nuorehko, ehkä jonkin verran alle kolmekymppinen, ja hänellä on tummat, kiharat hiukset sekä vaatekaappi, joka tuntuu koostuvan pelkästään Banana Republicin paitamekoista. Hän istuu nilkat ristissä jalassaan saappaat, joissa on puiset tolppakorot, ja syö purkista kalliin näköistä jogurttia samalla, kun Bex nauraa jollekin, mitä hän on sanonut.

Chloe heittää minua klementiininkuorella. ”Kukas nyt töl-
lä”, hän sanoo ja nyökkää Bexin suuntaan.

”Enhän töllää!” kuiskaan äkäisesti.

”Etpä vissiin! Pyyhi sentään kuola suupielistäsi”, Chloe ki-
soittelee.

Minä huokaisen teatraalisesti. ”En voi itselleni mitään. Tie-
dät kyllä, etten voi vastustaa chino-housuja käyttäviä miehiä.”
Vilkaisen vielä Bexiin ja neiti Kleiniin päin. ”Onkohan noilla
kahdella jotain?” Täytyy tunnustaa, että meillä on Chloen
kanssa pienoinen pakkomielle Bexin rakkauselämästä.

”Mitä?” Chloe pudistaa päätään välittömästi. ”No ei.”

”Miksei?” kysyn. ”Neiti Klein on kivannäköinen.”

”Niin kai”, Chloe arvioi. ”Vähän samaan tyyliin kuin uutis-
ankkuri paikallisuutisissa.”

”Kyllä minä panisin”, Joey osallistuu keskusteluun.

”Sinulta ei kysytty, Joe.” Käännyin takaisin Chloen puoleen.
”Ajattele nyt... pitkiä iltoja kokeita tarkastaen, romanttisia kat-
seita opettajainhuoneen halki –”

”Just joo.” Chloe työntää klementiinlohkon suuhunsa.
”Ettet vain kuvailisi omaa fantasiaasi?” hän kysyy. ”Ehkä sinun
kannattaisi harkita, haluatko sittenkään journalistiksi. Rakkaus-
romaanit voisivat olla todellinen kutsumuksesi.”

”Tämä on journalismia!” väitän nauraen vastaan. ”Vakavaa,
tutkivaa journalismia, joka pureutuu Yhdysvaltain tärkeimpien
kansallisaarteiden, opettajiemme, rakkauselämään – aiheeseen,
josta ei ole mitään aiempia todisteita.”

”Jatkapa sitten sen parissa”, Chloe puuskahtaa ja työntää kle-
mentiininkuoret paperiseen eväspussiinsa. ”Mutta minun pitää
nyt mennä. Minulla on iltapäivällä hammaslääkäri, joten lähdän
koulusta etuajassa. Saatko kokouksen pidettyä ilman minua?”

Chloe ja minä olemme *Beacon*-koululehden päätoimittaja-
pari tänä vuonna. Vietämme oikeastaan jokaisen liikenevän

hetkemme lehden toimistossa Bexin ja muun toimituskunnan kanssa. Kyyhötämme hitaiden tietokoneiden edessä ja lojumme virttyneellä, lypsyyn istutulla sohvalla.

”Joo, helposti. Viestittelen illemmalla.” Heilautan kättäni hyvästiksi ja käännyin katsomaan Jacobia, joka lopettelee jo toista kanapatonkiaan. ”Haluatko sinä mennä Emily Ceraton bileisiin?” kysyn.

”Vaikka”, hän sanoo harteitaan kohauttaen ja avaa samalla Oreo-paketin. ”Kaipa sinne voisi mennä?”

”Niin kai.” Näykin yhtä popcornpalleroa. ”Tai sitten voisimme käydä katsomassa sen leffan, josta puhuin yhtenä päivänä. Sen, jossa siskokset perivät talon.”

”Sen historiallisen pätkänpö?” hän kysyy epäluuloisesti. ”Ehkä se kiinnostaisi enemmän Chloea tai äitiäsi?”

Kurtistan kulmiani. ”Toisin sanoen siis puhkoisit mieluumin silmäsi kuin katsoisit sen leffan?”

”En minä niin sanonut”, Jacob inttaa vastaan ja ojentaa minulle keksin kuin rauhaa hieroen. ”Jos sinä haluat nähdä sen, niin mennään vain.”

”Okei.” Hän varmasti tarkoittaa, mitä sanoo – Jacob on aina sanojensa mittainen – mutta ei olisi järkeä raahata häntä katsomaan jotain, mikä olisi hänestä vain tylsää ja tyttömäistä. ”Mutta antaa sen leffan olla. Bileet kuulostavat kivalta.”

Jacob nyökkää ja vinkkaa sitten olkani yli Bexiin, joka kiertelee ruokalassa jututtamassa ihmisiä kuin sulhanen häissään ja saa kaikki hymyilemään, jopa väittelykerhon nörtit ja jenkkifutisjoukkueen kovanaamatkin. ”Ihastuksesi tulee tännepäin”, Jacob sanoo minulle. ”Kysynkö, antaako se munaa neiti Kleinille?”

”Pää kiinni!” huudahdan ja paiskaan popparin hänen suuntaansa. ”Tuo oli kuvottavaa ja ihan eri asia kuin mistä minä puhuin.” Mielessäni kuitenkin käy, että jos Jacob kysyisi Bexiltä, tapaileeko tämä neiti Kleinia, Bex saattaisi hyvinkin kertoa

meille totuuden. Siksikin pidän hänestä – hän ei yritä vimmaisesti piilotella koulun ulkopuolista elämäänsä jonkin typerän salaisuuksien verhon taakse niin kuin monet muut opettajat. Hän on ihan aito, inhimillinen ihminen. Eräänä päivänä hän esimerkiksi kertoi meille, miten sai ylinopeussakot matkalla koululle, koska oli nukkunut pommiin juhlistuaan Bostonissa yömyöhään ystäväänsä, jolta julkaistiin novellikokoelma. Ja valokuvapäivänä hän toi nähtäväksemme oman abiluokan vuosikirjansa, jotta voisimme kaikki nauraa hänen 2000-luvun alkuvuosien simpukkakaulakorulleen ja piikitukalleen.

Nyt hän pysähtyy hetkeksi meidän pöytämme luo, vitsailee Deanin kanssa ja kysyy Jacobilta jostakin eilisen lacrosse matsin hyökkäyksestä. Lacrossen pelikausi ei edes ole vielä alkanut, mutta Bridgewaterin joukkue on niin hyvä, että he ovat saaneet erityisluvan pelata jossakin sisälacrossen piiriliigassa ja käyttää koulun busseja pelimatkoihin. Lacrossepojat ovat kaikkien mielestä omaa luokkaansa. Ehkä minustakin, mutta he tietävät sen itsekin, mikä suoraan sanottuna vähän ärsyttää minua.

”Saitko kanapatonkisi?” kysyn Bexiltä.

Bex nyökkää vakavana. ”Sainpa hyvinkin”, hän sanoo, kurottautuu nappaamaan popparipussini ja kahmaisee siitä kourallisen.

”Siis törkeää!” huudahdan, vaikka eihän se minua oikeasti haittaa.

Bex vain kohauttaa olkapäitään. ”Kouluvero”, hän vitsailee. ”Voit valittaa asiasta kongressiedustajallesi.”

Tavoittelen pussiani, mutta hän roikottaa sitä kiusoitellen pääni yläpuolella. Bex nauraa surkeille sieppausyrityksilleni, kun kuulemme rehtori DioGuardin selvittelevän kurkkuaan näyttämöllä ruokalan toisessa päädyssä.

”Saanko huomionne, ystävät hyvät”, hän sanoo nyrkit lan-teilla kuin piirrettyjen voimamiehellä. DioGuardi oli liikun-

nanopettaja ennen hallinnon puolelle siirtymistään eikä ole juuri muuttunut niistä ajoista: hänen käsivartensa ovat lihaksikkaat, ja vartalo kapenee kolmiona alaspäin. Päällään hänellä on punaruskea kauluspaita, ja kaulassa roikkuu pilli, jota hän käyttää hillitäkseen hulinointia urheilujoukkueiden kannustustilaisuuksissa ja muissa koko koulun kokoontumisissa. Joskus ajatuksissaan hän työntää pillin jopa suuhunsa kuin vauva tutin. Viime vuonna kaikki lacrossejoukkueen pelaajat tulivat halloweenjuhlaan rehtoriksi pukeutuneina.

”Jos suotte minulle hetkisen, tahdon puhua teille suosikkiaiheestanne – ja minun myös – nimittäin pukeutumissäännöistä!”

”Voi kristus”, Bex mutisee, tosin niin hiljaa, että vain minä kuulen. Sitten hän puristaa nopeasti olkaani kouluneuleen päältä ja suuntaa takaisin ruokalan etuosaan. ”Taas se alkaa.”

Katson hänen jälkeensä yllättyneenä. On harvinaista kuulla keneltäkään opettajalta noin suoraa kommenttia – edes Bexin kaltaiselta rennolta tyypiltä. Toisaalta DioGuardin naurettava suhtautuminen pukeutumissääntöihin on kaikkien tiedossa. Minulla ei oikeastaan ole mitään koulupukuja vastaan – onhan siinä etunsa, ettei tarvitse stressata kivan asukokonaisuuden valinnasta joka päivä – mutta viime aikoina DioGuardi on alkanut suhtautua asiaan täysin pakkomielleisesti, esitellyt suunnilleen joka viikko uusia sääntöjä hameen pituudesta meikkiin ja siihen, miten isoja korviksia saamme pitää. Eivätkä mitkään ohjesäännöistä tunnu koskevan ikinä poikia.

Vilkaisen Jacobiin, mutta hän selaa Instagramia puhelin pöydän alla eikä näytä olevan millänsäkään.

”Taas se alkaa”, toistan kuin kaiku ja varustaudun pitkään saarnaan.

Iltapäivällä ratkon matematiikan tehtäviä koululehden toimituksen ikivanhalla sohvalla, kun Bex pysähtyy oviaukkoon.

Kello on vähän yli viisi, ja kokouksemme päättyi jo pari tuntia sitten, mutta odotan yhä, että äitini tulisi minua hakemaan. ”Hei”, Bex sanoo ja vilkaisee valkotalun yläpuolella roikkuvaa kelloa. ”Onko sinulla kyyti kotiin?”

”Joo, on”, minä vastaan. Bexillä on yllään pehmeännäköinen nahkatakki, jonka kauluksen päälle hänen tumma tukkansa kihartuu. Huhu kertoo, että Bex rahoitti yliopisto-opintonsa tekemällä mallintöitä – joku abeista oli kaivanut hänen mallikuvansa netistä viime vuonna, mutta minä ja Chloe emme vain ole vielä onnistuneet löytämään niitä – ja tällä hetkellä se on helppo uskoa. ”Äidin pitäisi tulla pian. Onhan minullakin tietysti ajokortti, mutta käytämme samaa autoa. Ja siskollani oli tänään jokin shakkijuttu”, sanon olkapäitäni kohauttaen.

Bex kohottaa kulmiaan. ”Shakkijuttu?”

”Pikkusiskoni on Massachusettsin shakkimestari”, selitän vähän nolona. ”Hän käy tunneilla yhden äreän vanhan tyypin luona Brooklinessa. Yleensä isä hakee minut, mutta hänellä oli kokous, ja Chloen piti mennä hammaslääkäriin, joten –” Siinä vaiheessa tukin suuni ja mietin, miksi ihmeessä pitkästyttän Bexiä elämäni tylsillä, logistisilla yksityiskohdilla. ”Mutta ei minulla siis hätää ole.”

Bex vain hymyilee. ”Eiköhän mennä”, hän sanoo nyökäten parkkipaikan suuntaan. ”Minä voin heittää sinut.”

”Ai.” Pudistan vaistomaisesti päätäni ja vedän villapaidan kutittavia, sinisiä hihoja alaspäin käsieni peitoksi. ”Ei, minä pärjään kyllä, ei tarvitse.”

”En kai minä tarjoutuisi, ellen olisi ihan tosissani”, Bex sanoo huolettomasti. ”Kohta täällä ei ole enää muita kuin sinä ja herra Lyle.”

Herra Lyle on reilu parimetrinen talonmies, joka on hartioiden kohdalta melkein yhtä leveä. Kaikki kutsuvat häntä selän takana Hodoriksi.

”Kerää kamppeesi.”

Vilkaisen ulos ikkunasta, ja hämärä laskeutuu jo violetinsinisenä mäntyjen taakse. Sitten katson takaisin Bexiin. ”Okei”, sanon lopulta ja yritän peittää innostukseni. Kurottaudun nappaamaan repun mukaani. ”Kiva. Kiitos.”

Lähetän äidilleni tekstarin, jossa kerron saavani kyydin, ja seuraan Bexiä autiota käytävää pitkin ulos ja opettajien pysäköintialueelle samalla kun selitän, missä asun. Bexin auto on jeepinrämä, jonka puskurissa on hilseilevä Bernie Sanders-tarra. Auton sisällä tuoksuu kahvilta, ja takapenkillä lojuu salikkasi. Kun Bex käynnistää moottorin, auton täyttää surullinen, kitaravoittoinen indie-folk – ehkä Bon Iver, koska muita sen genren artisteja en oikeasti edes osaa nimetä.

”Tiedän, olen karikatyyri itsestäni”, Bex sanoo nyökäten kohti stereoita, kun ajamme ulos parkkipaikalta. ”Ei puutu kuin eräjorman parta.”

”Ei haittaa”, sanon hymyillen. ”Kukapa meistä ei tykkäisi volloittaa kaatosateessa.”

Bex purskahtaa nauruun. ”Ex-tyttöystäväni oli samaa mieltä”, hän myöntää. ”Hän kutsui tällaista surkean miehen ja kuolleen koiran musiikiksi.”

Minäkin nauran, vaikka sana ”ex-tyttöystävä” saakin pienen sähköiskun kulkemaan lävitseni. Mietin, millainen se tyttö mahdolla olla ja oliko hän kaunis. Eniten pohdin, miksi he erosivat.

Bexille on ollut aina kumman helppo puhua siihen nähden, että hän on opettaja. Hän pitää yllä tasaista keskustelua, kun matkaamme kohti kotikulmiani. Hän juttelee toki DioGuardista ja pukeutumissäännoistä mutta myös konsertista, jossa hän kävi Bostonissa, sekä Harvardin kirjakaupassa järjestettävistä kirjailijajailloista, joiden hän arvelee kiinnostavan minua.

”Vai että sinä ja Jacob Reimer?” hän kysyy vääntäessään musiikin hiljaisemmalle, kun ajamme pitkin puistotietä lähi-

kaupan ja lemmikkitarvikeliikkeen ohi.”Hän vaikuttaa hyvältä tyypiltä.”

”Oho!” En tiedä, kuka Bexille on kertonut asiasta, ja se varmaan näkyy naamastani, koska Bex laskee leikkiä järkyttyneestä ilmeestäni; avaa silmät ammolleen ja muodostaa suullaan täydellisen pyöreän O:n.

”Kyllä minä tiedän asioita”, hän sanoo leveästi virnistellen.”Te kuvittelette, että opettajat ovat kuuroja ja sokeita dinosauruksia, jotka laahustavat ympäriinsä tajuamatta mistään mitään.”

”Eikä, en minä sellaista kuvittele!” protestoin.

Bex suipistaa suutaan.”Etpä varmaan.”

”No en”, intän hihittäen vähän.”Mutta joo. Jacob on mahtava tyyppi.”

”Hyvä”, Bex sanoo ja vilkaisee olkansa yli ennen kuin vaihtaa kääntyvien kaistalle pitkät sormet rennosti ratin alareunan ympärillä.”Suurin osa lukiolaispojista on melkoisia törppöjä. Ei kannatakaan kelpuuttaa kuin mahtavia tyyppejä.”

Omituinen pistelevä lämpö kohoaa yllättäen rinnastani. Onneksi kaulaani peittää huivi.”Kiitos”, sanon näpräten samalla reppuni sivutaskun vetoketjua. Se jumittuu helposti, eikä nykimiseni tuota tulosta.

Bex kohauttaa olkapäitään.”Niin se vain on.”

Minä nyökkään.”Öh... Tuossa minä asun”, sanon ja osoitan vanhempieni pientä, kaksikerroksista omakotitaloa.”Kiitos vielä kyydistä.”

”Eipä kestä.”

”Huomiseen sitten”, sanon avatessani oven.

”Marin, hei”, Bex sanoo ja laskee kätensä käsivarrelleni, kun olen nousemassa autosta. Se saa aikaan sävähdysten selkäpiisäni, ja koko rankani värisee ihanasti.”Ihan vain varmuuden vuoksi... Ei ehkä kannata kertoa kenellekään, että toin sinut kotiin.”

”Ai”, sanon yllättyneenä. ”Okei.”

”Edellisessä työpaikassani tilanne oli eri – se oli sisäoppilaitos, joten kuskasin opiskelijoita koko ajan. Osa heistä kävi jopa kotonani päivällisellä suunnilleen kerran viikossa. Mutta täällä...” hänen äänensä vaimenee. ”DioGuardi kipparoi vähän toisenlaista laivaa.”

”Joo, tajuan kyllä.” En tiennyt, että Bex opetti sisäoppilaitoksessa ennen Bridgewateriin tuloaan. Olen välittömästi hämmentävän kateellinen kaikille opiskelijoille, joille hän on kokannut päivällistä. ”Pidän suuni kiinni.”

”Kiitti, kamu”, Bex sanoo vähän kainosti hymyillen. ”Kivaa iltaa.”

”Samoin”, vastaan, painan auton oven pehmeästi kiinni ja nostan käteni kömpelöön vilkutukseen. Seison tummalla nurmikolla, kunnes jeeppi katoaa näkyvistä.

2

Emilyn bileet ovat kaksi iltaa myöhemmin. Jacob hakee minut Subaruilla, jonka hän sai vanhemmiltaan 17-vuotislahjaksi, ja koukkaamme matkalla Chloen kautta.

”Hei”, huikkaan Chloelle ja käännyin katsomaan, kun hän asettuu takapenkille ja kerii pörröistä huivia kaulaltaan.

Stereoista tulvii ikivanha Whitney Houston, ja autossa löyhkää voimakas miesten tuoksu, vaikka Jacob kiistää suihkuttavansa sitä lämmityslaitteen puhaltimiin.

”Mikset tullutkaan iltopäivällä? Luulin, että meidän piti säättää lehden taittoa.”

Chloe pudistaa päätään. ”Jouduin paikkaamaan yhden työvuoron”, hän selittää. ”Rosiella oli aika lääkärille. Sori, minun oli tarkoitus lähettää sinulle tekstari. Se vain tuli ihan viime tingassa.”

Chloen vanhemmat omistavat kreikkalaisen ravintolan nimeltä Niko’s. Menimme molemmat sinne töihin kahdeksannella luokalla, ensin saliapulaisiksi ja sitten tarjoilijoiksi.

”Bexiäkään ei näkynyt”, valitan, vedän toisen jalan alleni ja nojaudun säätämään lämmitystä pienemmälle. ”Paikalla olimme vain minä ja Michael Cyr, eli minun piti kuunnella tyyliin tunnin ajan hölinää siitä, miten Michael löysi *Breaking Badin* vasta nyt ja miten Walter White on hänen uusi sankarinsa.”

”Siis sinä ja Michael Cyr kahdestaan, vai?” Jacob kysyy ja vilkaisee minua kuskin paikalta. ”Pitäisikö minun olla mustasukkainen?”

”Vain jos olet sitä mieltä, että tyyppi, joka on tavannut kaikki parhaat kaverinsa Redditissä, on jonkinlainen uhka sinulle”, sanon ja tökkään häntä sormellani rintakehään.

Jacob tarttuu sormeeni ja puristaa sitä. Chloe pyöräyttää silmiään.

Emilyn koti on matala mutta iso omakotitalo 50-lukulaisella asuntoalueella täynnä samanlaisia omakotitaloja, jotka on kaikki maalattu erilaisilla pastellisävyillä.

”Kerran alakoulun tokalla jäin linja-autosta ja kävelin väärään taloon”, Emily kertoo johdattaessaan meitä käytävää pitkin ja nostaa sitten kaksi olutta takaoven lähelle jätetystä kylmälaukusta. ”Siellä oli vanha mummo, Gloria, joka istutti minut keittiönpöytänsä ääreen ja leipoi minulle soodaleipää, ja sen jälkeen hän olikin paras ystäväni jotain kolme vuotta aina siihen asti, kunnes sitten kuoli.”

Jacob imaistaan heti lacrossekaveriensa porukkaan – paikalla ovat Joey, Ahmed, Gray Kendall ja muutama muu tyyppi. Huhujen mukaan Gray erotettiin viime vuonna hienosta yksityiskoulusta, koska hän piti hurjia juhlia, joista ihmiset joutuivat sairaalaan syötyään pyykinpesuainetabletteja. Hän on käynyt Bridgewaterin lukiota tuskin kahtakaan kuukautta mutta on jo ehtinyt säätää suunnilleen jokaisen koulun tytön kanssa, ja otte-lupäivinä jätkien pukuhuoneen ulkopuolella parveilee laumoittain toiveikkaan näköisiä ykkösluokkalaisia. Se on äärimmäisen noloa kaikkien kannalta, vaikka minunkin on pakko myöntää, että Gray on naurettavan komea.

Chloe ja minä etsimme istumapaikan yläkertaan johtavilta portailta ja kuuntelemme siinä Cardi B:n räppäystä, joka kantautuu kahvipöydälle asetetusta bluetooth-kaiuttimesta. Pari

epävarman näköistä ykkösluokkalaista poikaa kumartuu katsomaan videota jonkun kännykästä. Kevytkenkäinen Deanna Montalto loikoilee sohvalla Trina Mengin vieressä.

”Kuulitko sen jutun Deannasta ja Tyler Ramosista auditoriossa?” Chloe kysyy hiljaa pyörittäen peukalonpäättään olutpullonsa suulla. ”Veikkaanpa, että pukeutumissääntöjen uusin lisäys johtui pelkästään siitä.”

”Voi hitto, niin sekö, että polvisukat ovat tästä lähtien kiellettyjä?” Emily kysyy lysähtäen istumaan pari porrasta alemmaksi kädessään tölkillinen terästettyä kuplavettä. ”Ihan tyhmää.”

”Ei mitään järkeä”, minä myötäilen. ”Voisiko joku ystävällisesti selittää, miksi nuo herkät poikakullat nyt yhtäkkiä hämääntyvät polvistamme niin paljon, ettei opiskelu muka onnistu?” Nousen seisomaan, tartun Jacobin käsivarteen porraskaiteen yli ja vedän hänet vähän erilleen lacrossejätkien revohkasta. ”Saanko kysyä sinulta yhtä juttua?” sanon ja ristin sormeni hänen sormiensa lomaan. ”Millä tavalla tarkalleen ottaen se, että meillä on sukahousut polvisukkien sijaan, auttaa teitä idiootteja oppimaan paremmin?”

”Ei se autakaan”, Jacob vastaa nopeasti kasvoillaan veijarimainen virnistys. ”Mutta Charlie Rinaldin kukoistavaa sivubisnestä se hankaloittaa: nyt hänen on vaikeampaa ottaa kuvia hameidenne alta ruokalassa ja myydä niitä netissä.”

Joey ja Ahmed räjähtävät nauruun. Jopa Chloen kasvoille nousee hymy.

”Te olette ällöttäviä”, totean Jacobille ja läpsäisen häntä kevyesti kyynärpäähän, mutta pakko minunkin on vähän naurahtaa.

Ainoa, joka ei naura, on Gray, joka nojailee pylvääseen portaiton päässä. ”Haluaako kukaan lisää olutta?” hän kysyy ja nostaa tyhjää pulloaan. Sitten hän kippistää sitä meille lähdön merkiksi ja kävelee pois.

”Ei hitto, miten outo tyyppi”, Jacob sanoo Grayn mentyä ja laskee painavan kätensä olkapäälleni. Katson, miten Grayn leveä selkä katoaa väkijoukkoon.

Bileet päättyvät aikaisin: käy ilmi, etteivät Emily Ceraton vanhemmat tienneet, että Emily ylipäänsä aikoi pitää sellaiset, eivätkä he varsinaisesti kiljuneet riemusta, kun he tulivat kotiin teatterikorttelin illallisshow’sta ja löysivät pari tusinaa teiniä löhöämästä kalusteiltaan.

”Miten helkkarissa Emily ei tajunnut, ettei näytelmä kestäisi koko iltaa?” Chloe kysyy, kun viiletämme pihanurmikon poikki Jacobin autolle, ja hänen huivinsa hulmuu purevassa syystuudessa.

”Ehkä meidän olisi pitänyt uskotella heille, että he olivat väärässä talossa”, lauan takaisin. Se saa Chloen purskahtamaan nauruun, joka tarttuu minuunkin, ja siihen mennessä, kun saamme turvavyömme kiinni, Jacob näyttää jotakuinkin valmiilta viskaamaan meidät kyydistä. ”Säälikää edes vähän kuskianne, joka on selvin päin.”

”Hei sori”, lepyttelen häntä yhä kikattaen. Olen melko varma, että hänen mielestään minä ja Chloe olemme yhdessä melko ärsyttäviä, vaikka hän onkin liian kiltti sanoakseen sitä. ”Menään jo.”

Meillä kaikilla on hirvuinen nälkä, joten käymme hakemassa 24h-Mäkkäristä ranskalaiset ja pirtelöt ja heitämme vasta sitten Chloen kotiinsa.

”Nähdäänkö töissä huomenna?” kysyn ja vilkaisen takapenkille. Yleensä olemme lauantaina samassa vuorossa, mutta nyt Chloe pudistaa päätään.

”Minulla on vapaata huomenna”, hän toteaa, irrottaa pirtelönsä varovasti mukitelineestä ja heilauttaa laukkunsa kapealle olkapäälleen. ”Menen viikonlopuksi Kyran luo.”

Hei, tyttö!

Sinusta on mihin vain, kunhan noudatat paria sääntöä...

Marinin elämä on hyvällä mallilla: hänellä on urheilullinen poikaystävä, ja hän toimittaa bestiksensä kanssa koulun lehteä. Tulevaisuudessa siintävät journalistiikan opinnot huippuyliopistossa, ja niihin Marinaa kannustaa myös hänen äidinkielenopettajansa herra Beckett. Komean opettajan keuhut imartelevat, mutta viaton ystävyys johtaa yllättäen suudelman. Marin säikähtää ja potee syyllisyyttä mutta päättää lopulta ottaa asian rohkeasti puheeksi. Siitä alkaa Marinin kamppailu totuuden puolesta, sillä kaikki eivät usko häntä. Hämmästyks, pettymys ja kiukku purkautuvat paperille sanoina, jotka koulun ja maailman on aika kuulla.

Tytönä olemisen säännöt on ajatuksia herättävä #MeToo-ajan tarina omien rajojen löytämisestä, ystävydestä ja tyttöyden ristiriitaisista vaatimuksista.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-1984-4